

The background of the cover features a medieval warrior in chainmail armor, holding a helmet with a prominent nose guard. The warrior is positioned on the left side of the frame. In the background, a battle scene is visible with soldiers on horseback, spears, and a cloudy sky. The overall color palette is dominated by warm, golden-brown tones, suggesting a sunset or a fire-filled battlefield. The text is overlaid on this scene.

Bernard Cornwell

SOTAPÄÄLLIKÖ

HISTORIALLINEN ROMAANI

BAZAR

SOTAPÄÄLLIKKÖ

Bernard
Cornwell
SOTAPÄÄLLIKKÖ

HISTORIALLINEN ROMAANI

Suomentanut
Natasha Vilokkinen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Natasha Vilokkinen
Englanninkielinen alkuteos *War Lord*
Copyright © Bernard Cornwell 2020
Map © John Gilkes 2020

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-276-3

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Sotapäällikkö

on omistettu Alexander Dreymonille

SISÄLLYS

KARTTA

9

PAIKANNIMET

10

ENSIMMÄINEN OSA

Rikottu vala

13

TOINEN OSA

Paholaisen töitä

175

KOLMAS OSA

Verilöyly

271

EPILOGI

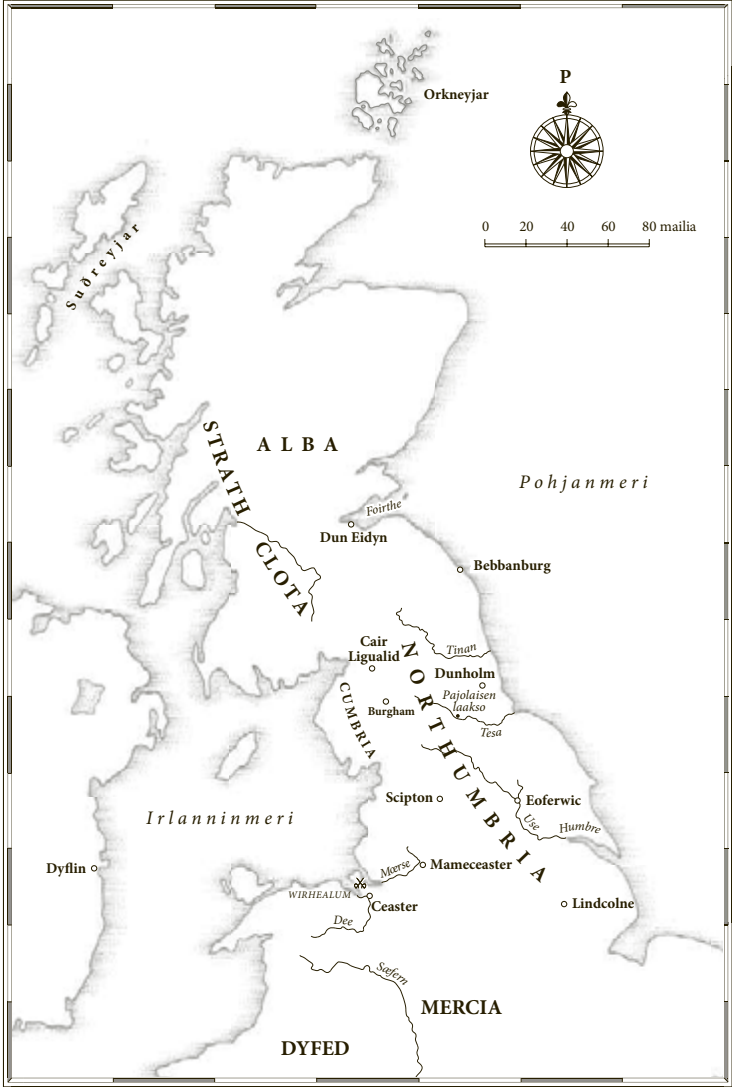
399

HISTORIALLISTIA TIETOJA

405

KIRJAILIJAN KIITOKSET

411

PAIKANNIMET

Muinaisenglannissa paikannimien kirjoitusasu vaihteli. Nimet kirjoitettiin miten milloinkin, ja yhtä paikkaa saatettiin kutsua useilla eri nimillä. Niinpä Lontoota kutsuttiin Lundoniaksi, Lundenbergiksi, Lundenneksi, Lundeneksi, Lundenwiciksi, Lundenceasteriksi ja Lundresiksi. Jotkut lukijat varmasti pitäisivät parempina joitakin muita versioita seuraavan luettelon nimistä, mutta olen yleensä käyttänyt kirjoitusasuja, joita teoksien *Oxford Dictionary of Place-Names* ja *Cambridge Dictionary of English Place-Names* mukaan käytettiin Alfredin hallituskaudella eli vuosina 871–899 tai niillä main. Sekään ratkaisu ei kuitenkaan ole täysin vedenpitävä. Haylingin saarta kutsuttiin vuonna 956 sekä Heilincigaeksi että Hæglingaiggæksi. En ole itsekään ollut täysin johdonmukainen: olen käyttänyt nimeä Northumbria enkä vanhaa muotoa Norðhymbraland, jotta lukijat eivät luulisi muinaisen kuningaskunnan rajojen olleen samat kuin nykyisen Northumberlandin kreivikunnan. Niinpä seuraava luettelo on nimien kirjoitusasujen tapaan hieman arvaamaton.

Bebbanburg	Bamburgh, Northumberland
Brynstæþ	Brimstage, Cheshire
Burgham	Eamont Bridge, Cumbria
Cair Liguallid	Carlisle, Cumbria
Ceaster	Chester, Cheshire
Dacore	Dacre, Cumbria
Dingesmere	Wallasey Pool, Cheshire
Dun Eidyn	Edinburgh, Skotlanti
Dunholm	Durham, Durham
Eamotum	Eamontjoki
Eoferwic	York, Yorkshire
Farnean saaret	Farnen saaret, Northumberland
Foirthe	Forthjoki
Heahburh	Whitleyn linna, Cumbria
Hedene	Edenjoki
Hlymrekr	Limerick, Ireland
Jorvik	York, Yorkshire
Lauther	Lowtherjoki
Legeceasterscir	Cheshire
Lindcolne	Lincoln, Lincolnshire
Lindisfarena	Lindisfarne, Northumberland
Lundene	Lontoo
Mærse	Merseyjoki
Mameceaster	Manchester
Mön	Mansaari
Orkneyjar	Orkneysaaret
Rammesburi	Ramsbury, Wiltshire
Ribbel	Ribblejoki
Scipton	Skipton, Yorkshire
Snæland	Islanti
Snotengaham	Nottingham, Nottinghamshire
Sumorsæte	Somerset
Strath Clota	Strathclyde
Suðreyjar	Hebridit
Temes	Thamesjoki
Tesa	Teesjoki
Tinan	Tynejoki
Tuede	Tweedjoki
Wiltunscir	Wiltshire
Wir	Wyrejoki
Wirhealum	Wirralin niemimaa, Cheshire

ENSIMMÄINEN OSA

Rikottu valo

YKSI

Rengaspanssari on kesällä kuuma, vaikka sen päällä olisi vaalea pellavatunika. Metallia on raskasta ja lämmittää julmetusti. Panssarin alla on nahkavuori, joka sekin on kuuma, ja tuona aamuna aurinko hohkasi kuin pätsi. Hevoseni oli käretyissä, käretyksen kiusaama. Keskipäivän auringon alla kyyhöttävien kukkuloiden ylitse puhalsi olematon tuuli. Palveluspoika Aldwyn kanto keihästäni ja raudalla vahvistettua kilpeäni, johon oli maalattu Bebbanburgin sudenpää. Käärmeenhenkäys, minun miekkani, roikkui vasemmalla kupeellani, sen kahva melkein liian kuumana koskea. Hopeisella sudenpäällä koristettu kypärä roikkui satulanupista. Nahalla vuorattu kypärä peittäisi koko pääni, ja siinä oli poskisuojat, jotka nyöritettiin suuni yli niin, että vihollinen näkisi vain taisteluteräksen kehystämät silmät. He eivät näkisi hiekiä tai elämäniäisen sotimisen jättämiä arpia.

He näkisivät sudenpään, kullin kaulassani ja taisteluissa voitettujen renkaiden käsivarsissa. He tietäisivät kuka olen, ja rohkeimmat heistä, tai typerimmät, haluaisivat tappaa minut, koska se toisi heille mainetta. Senpää tähden olin tuonut kukkulalle kahdeksankymmentäkolme miestä, niin että minut tappaakseen he joutuisivat taistelemaan myös sotureitani vastaan. Me olimme Bebbanburgin sotureita, pohjoisen hurja susilauma. Ynnä yksi pappi.

Pappi istui yhden oriini selässä ilman panssaria ja aseita. Hän oli minua puolet nuorempi, mutta ohimot olivat jo harmaat.

Pitkänomaiset kasvot olivat sileiksi ajellut, silmät ovelat. Hänellä oli pitkä musta kaapu ja kultaristi kaulassa. ”Eikö siinä mekossa ole kuuma?” murahdin hänelle.

”Läkähdyttävän kuuma”, hän vastasi. Hän puhui tanskaa, omaa äidinkieltään ja minun lapsuuteni kieltä.

”Miksi minä aina taistelen väärällä puolella?” nurisin.

Hän hymyili. ”Edes sinä et pääse pakoon kohtalolta, Uhtred-herra. Sinun täytyy tehdä Jumalan työtä, halusitpa tai et.”

Nielin äkäisen vastauksen ja vain tuijotin leveään puuttoomaan laaksoon, missä aurinko heijastui vaaleista kivistä ja väreili hopeisena pienessä virrassa. Lampaat laidunsivat korkealla kukkulan itärinteellä. Paimen oli nähnyt meidät ja yritti siirtää laumansa etelään meistä poispäin, mutta hänen kaksi koiraansa olivat kuumissaan, väsyneitä ja janoisia, ja ne saivat lampaat vain hätääntymään paimentamatta niitä mihinkään. Paimenella ei ollut mitään syytä pelätä meitä, mutta hän näki ratsastajia kukkulalla ja hän näki auringon kimmeltävän aseista, joten hän pelkäsi. Syvällä laaksossa kulki roomalaisten tie, nyttemmin lähinnä kinttupolku, reunuskivet puoliksi hautautuneina ja kasvillisuuden peitossa. Tie seurasi puronvartta suorana kuin keihäänvarsi ennen kuin kaarsi länteen sen kukkulan juurella, jolla odotimme. Haukka kiersi ympyrää tienmutkan yllä, liikukumattomat siivet lämpimään ilmaan kallistuneina. Kaukana etelässä horisontti väreili.

Siitä himerryksestä laukkasi vauhdilla yksi minun tiedustelijoistani, ja se tarkoitti vain yhtä asiaa. Vihollinen oli tulossa.

Vetäydyin miesten ja papin kanssa taaemmas, jotta emme näkyisi taivasta vasten. Vedin Käärmeenhenkäystä kämmenenleveyden verran huotrastaan, mutta jätin sen vielä lepäämään. Aldwynin tarjotessa kilpeä ravistin päätä. ”Odota kunnes nähdään ne”, sanoin. Annoin hänelle kypäräni pideltäväksi, laskeuduin ratsailta ja astelin Finanin ja poikani kanssa rinteeseen.

harjalle, missä makasimme tuijottamassa etelään. ”Kaikki tuntuu niin vääraltä”, sanoin.

”Se on kohtalo”, Finan vastasi. ”Ja kohtalo on yksi pirulainen.” Makasimme pitkässä heinikossa katselemassa tiedustelijan nostattamaa tiepölyä. ”Olisi kannattanut ratsastaa pienarta pitkin. Siellä ei pölise”, Finan sanoi.

Tiedustelija, jonka tunnistin nyt Oswiksi, poikkesi tieltä ja lähti nousemaan pitkää rinnettä, jonka harjalla me makasimme.

”Oletko varma siitä lohikäärmeestä?” kysyin.

”Ei niin isoa elukkaa voi olla huomaamatta”, Finan sanoi. ”Pohjoisesta se tuli, ei epäilystäkään.”

”Ja tähti putosi pohjoisesta etelään”, sanoi poikani ja kosketti mahansa alle jäänyttä ristiä. Poikani on kristitty.

Laaksossa leijuva pöly laskeutui. Vihollinen oli tulossa, paitsi etten ollut varma kuka minun viholliseni oli. Tiesin vain, että tänä päivänä minun täytyi taistella etelästä tulevaa kuningasta vastaan. Eikä se tuntunut oikealta, sillä tähti ja lohikäärme olivat sanoneet, että paha tulisi pohjoisesta.

Me tarkkailemme enteitä. Jopa kristityt etsivät maailmasta merkkejä. Me tarkkaamme lintujen lentoa, pelkäämme oksan putoamista, katsomme tuulen rikkomaa vedenpintaa, henkäisemme naarasketun kiljaistessa ja kosketamme amulettejämme, kun harpun kieli katkeaa, mutta enteitä on vaikea lukea, jolleivät jumalat päättä tehdä viestistään selkeää. Kolme iltaa sitten Bebbanburgissa jumalat olivat lähettäneet viestin, joka oli selkeääkin selkeämpi.

Paha tulisi pohjoisesta.

Lohikäärme oli lentänyt iltataivaalla Bebbanburgin yllä. Minä en sitä nähnyt, mutta Finan näki, ja minä luotan Finaniin. Se oli iso, hän sanoi, nahka kuin taottua hopeaa, silmät hehkuivat kekäleinä, ja niin suuret siivet että tähdet peittyivät. Jokainen hirviömäisen siiven isku pani meren väräjämään kuin tuulen-

puuskasta tyynenä päivänä. Se oli kääntänyt päänsä kohti Bebbanburgia, ja Finan luuli sen sylkevän pian tulta linnoituksen päälle, mutta sitten suuret verkkaiset siivet löivät uudestaan, meri karehti kaukana alapuoella, ja lohikäärme lensi etelään.

”Viime yönä putosi tähtikin”, isä Cuthbert sanoi. ”Mehrasa näki.” Bebbanburgin pappi isä Cuthbert oli sokea ja naimisissa Mehrasan kanssa, eksoottisen tummaihoisen tytön, jonka olimme pelastaneet orjakauppiaalta Lundenessa monta vuotta sitten. Sanon häntä vanhasta muistista tytöksi, vaikka hän on tietysti jo keski-ikässä. Me vanhenemme, ajattelin.

”Tähti putosi pohjoisesta kohti etelää”, isä Cuthbert sanoi.

”Ja lohikäärme tuli pohjoisesta”, lisäsi Finan.

Minä pysyin vaiti. Benedetta nojasi olkaani vasten. Hänkin pysyi hiljaa, mutta puristi kättäni tiukemmin.

”Merkkejä ja ihmeitä. Jotakin kauhistuttavaa on pian tapahtumassa”, sanoi isä Cuthbert ja risti itsensä.

Istuimme Bebbanburgin salin edustalla kesäpäivän kääntyessä illaksi. Pääskysel lentelivät räystäiden ympärillä ja pitkät aallot vyöryivät loputtomina rantaan itävallitusten juurella. Aallot antavat meille rytmin, ajattelin, päättymättömän äänen, joka nousee ja laskee. Siinä äänessä minä olin syntynyt, ja pian minun piti kuolla. Kosketin vasarariipustani ja rukoilin, että kuolisin Bebbanburgin aallot ja lокkien kirkuna korvissani.

”Jotakin kauhistuttavaa”, isä Cuthbert toisti. ”Ja se tulee pohjoisesta.”

Jospa lohikäärme ja pudonnut tähti ennustivatkin minun kuolemaani? Kosketin taas vasaraa. Pystyn edelleen ratsastamaan, nostamaan kilven ja käyttelemään miekkaa, mutta päivän päätteeksi nivelten särky ilmoittaa, että olen vanha. Rikoin hiljaisuuden: ”Kuolemassa on pahinta se, ettei tiedä mitä seuraavaksi tapahtuu.”

Kukaan ei puhunut hetkeen, sitten Benedetta rutisti taas kättäni. ”Olet sinä yksi typerys”, hän sanoi hellästi.

”Ainahan tuo on ollut”, Finan huomautti.

”Jospa sinä voit Valhallasta katsella, mitä tapahtuu?” isä Cuthbert sanoi. Kristittynä pappina hänen ei kuulunut uskoa Valhallaan, mutta hän oli ajat sitten oppinut myötäilemään minua. Hän hymyili. ”Tai voisit liittyä Rooman kirkkoon”, hän ehdotti ilkkuruisena. ”Voin vakuuttaa, herra, että taivaasta sinä voit katsella maata!”

”En ole kertaakaan kuullut sinun sanovan, että taivaassa on olutta, kun olet yrittänyt minua käännättää.”

”Unohdinko minä mainita?” hän kysyi edelleen hymyillen.

”Taivaassa on viiniä”, Benedetta sanoi. ”Hyvää italialaista viiniä.”

Siitä seurasi hiljaisuus. Kukaan meistä ei erityisemmin perustanut viinistä. ”Kuulin, että kuningas Hywel on lähtenyt Italiaan”, poikani sanoi vähän ajan päästä. ”Vai oliko se niin, että hän vasta harkitsee lähtemistä.”

”Roomaanko?” Finan kysyi.

”Niin ne sanovat.”

”Minä haluaisin käydä Roomassa”, isä Cuthbert haaveksi.

”Ei Roomassa ole yhtään mitään”, Benedetta sanoi halveksuen. ”Pelkkiä rottia ja raunioita.”

”On siellä pyhä isä”, Cuthbert totesi lempeästi.

Taaskaan kukaan ei sanonut mitään. Pidin Hywelistä, Dyfedin kuninkaasta, ja jos hänen mielestään oli turvallista matkustaa Roomaan, walesilaisten ja Mercian saksilaisten välillä täytyi vallita rauha. Sillä suunnalla ei siis olisi hankaluuksia. Mutta lohikäärme ei ollutkaan tullut etelästä eikä lännestä, vaan se oli tullut pohjoisesta. ”Skotit”, sanoin.

”Niillä on liian kiire tapella pohjanmiesten kanssa”, Finan tuhahti.

”Ja ryöstellä Cumbriaa”, poikani sanoi katkerana.

”Sitä paitsi Constantine on vanha”, lisäsi isä Cuthbert.

”Kaikki me olemme vanhoja”, sanoin.

”Constantine rakentaa mieluummin luostareita kuin sotii”, Cuthbert jatkoi.

En oikein uskonut siihen. Constantine oli Skotlannin kuningas. Minusta oli mukava tavata häntä, hän oli viisas ja hienostunut mies, mutta en minä häneen luottanut. Yksikään northumbrialainen ei luota skotteihin, aivan kuten yksikään skotti ei luota northumbrialaisiin. ”Ei se lopu ikinä”, sanoin vaisusti.

”Mikä?” Benedetta kysyi.

”Sota. Hankaluudet.”

”Kun me kaikki olemme kristittyjä...” isä Cuthbert aloitti.

”Hah!” älähdin.

”Mutta lohikäärme ja tähti eivät valehtele”, hän jatkoi. ”Hankaluudet tulevat pohjoisesta. Profeetta on ilmoittanut niin pyhissä kirjoituksissa! *’Quia malum ego adduco ab aquilone et contritionem magnam.*” Hän vaikenä hetkeksi siinä toivossa, että joku meistä pyytäisi häntä kääntämään.

”Minä tuon pahuuden pohjoisesta, ja suurta tuhoa”, Benedetta lausui hänen pettymyksekseen.

”Suurta tuhoa!” isä Cuthbert sanoi pahaenteisesti. ”Pahuus tulee pohjoisesta! Näin on kirjoitettu!”

Seuraavana aamuna paha sitten tuli.

Etelästä.

Laiva tuli etelästä. Tuuli tuskin laisinkaan, meri oli laiska, pienet aallot lysähtivät uupuneina Bebbanburgin pitkälle rannalle. Lähestyvän aluksen kokassa oli risti, ja sen levenevän vana veden kareet kimmelsivät varhaisaamun auringon kultaa. Laiva eteni soutamalla, ja kohoavien ja laskevien airojen rytmi oli hidas, väsynyt. ”Piruparat ovat tainneet soutaa koko yön”, Berg sanoi. Hän oli Bebbanburgin vallituksille komennetun aamuvahdin päällikkö.

”Neljäkymmentä airoa”, sanoin pikemminkin jutustellakseeni kuin kertoakseni Bergille, minkä hän kyllä itsekkin näki.

”Tänne tulossa.”

”Mutta mistä?”

Berg kohautti harteitaan. ”Pitäisikö tänään tapahtua jotain erityistä?” hän kysyi.

Oli minun vuoroni kohauttaa harteita. Tapahtuisi se mikä tapahtui aina. Patojen alle sytytettäisiin tuli, jotta vaatteet voitiin keittää puhtaaksi, suola haihtuisi pannuista linnoituksen pohjoispuolella, miehet harjoittelisivat kilpien, miekkojen ja keihäiden kanssa, hevosia jaloiteltaisiin, kalaa savustettaisiin, vettä kiskottaisiin syvistä kaivoista ja olutta pantaisiin linnoituksen keittiössä. ”Minä en suunnitellut tekeväni mitään, mutta sinä voit ottaa pari miestä ja muistuttaa Olaf Einersonia, ettei hän ole maksanut vuokraansa. Rästiä on rutosti.”

”Hänen vaimonsa on sairaana.”

”Niin hän sanoi viime talvenakin.”

”Ja hän menetti puolet lampaistaan skoteille.”

”Luultavasti myi ne”, sanoin happamana. ”Ei kukaan muu ole valittanut skottien ryöstelystä tänä keväänä.” Olaf Einerson oli perinyt vuokratilansa isältään, jolta ei ikinä ollut jäänyt toimittamatta lampaantaljoja tai hopeaa vuokranmaksuksi. Olaf-poika oli iso ja pystyvä mies, ja hän taisi olla liian kunnianhimoinen tyytyäkseen kasvattamaan karaistuneita lampaita korkeilla kukkulanrinteillä. ”Kuule, ota sittenkin viisitoista miestä ja pelottele siltä ketaleelta löysät housuun. Minä en luota häneen.”

Laiva oli nyt niin lähellä, että näin peräkorokkeen edessä istuvat kolme miestä. Yksi oli pappi, tai ainakin hänellä oli pitkä musta kaapu, ja juuri hän nousi seisomaan ja heilautti kättä varustuksillemme. En heiluttanut takaisin. ”Tuo saliin, keitä sitten ovatkin. Voivat katsella kun juon olutta. Ja odota vähän ennen kuin taot järkeä Olafiin.”

”Miksi?” Berg kysyi.

”Katsotaan ensin, mitä kerrottavaa noilla on”, sanoin ja nyökkäsin kohti laivaa, joka oli parhaillaan kääntymässä kohti Bebbanburgin sataman kapeaa aukkoa. Laivassa ei minun nähdäkseni ollut lastia ja sen soutajat näyttivät lopen uupuneilta, mikä viittasi siihen, että se toi kiireellisiä uutisia. ”Se on tulossa Æthelstanin luota”, arvasin.

”Niinkö?”

”Eihän tuo northumbrialainen laiva ole, vai onko muka?” Northumbrialaisissa laivoissa on kapea keula, kun taas etelän laivanrakentajat suosivat leveämpää keulaa. Sitä paitsi laivassa oli risti, ja harva northumbrialainen laiva sellaista kantoi. ”Kuka tapaa käyttää pappeja välittämään viestejään?”

”Kuningas Æthelstan.”

Katselin kuinka laiva kääntyi sisääntuloväylälle ja lähdin sitten Bergin edellä vallituksilta. ”Huolehdi soutajista. Lähetä heille ruokaa ja olutta, ja tuo se papinketale saliin.”

Kapusin päärakennukselle, missä kaksi palvelijaa taisteli hämähäkinverkkoja vastaan pitkillä pajunoksilla, joihin oli sidottu sulkakimppuja. Benedetta katseli vierestä varmistaakseen, että jok’ikinen hämähäkki häädettiin linnoituksesta. ”Meille tuli vieraita”, sanoin. ”Sotasi hämähäkkejä vastaan saa nyt odottaa.”

”En minä niitä vastaan sodi”, hän väitti. ”Minä pidän hämähäkeistä. Mutta en kotonani. Keitä sieltä on tulossa?”

”Luulisin, että Æthelstanin viestimiehiä.”

”Sitten meidän täytyy tervehtiä heitä niin kuin asiaan kuuluu!” Hän taputti käsiään ja käski tuoda penkit. ”Ja nostakaa valtaistuini alas korokkeelta”, hän komensi.

”Ei se mikään valtaistuini ole, pelkkä hieno penkki.”

”*Ouff!*” Benedetta päästi äänen aina kun raivostutin häntä. Se hymyilytti minua, mikä ärsytti häntä vain entisestään. ”Kyllä se on valtaistuini”, hän intti, ”ja sinä olet Bebbanburgin kuningas.”

”Herra”, korjasin.

”Olet yhtä lailla kuningas kuin se Guthfrithin typeryskin.” Benedetta teki pahaa karkottavan eleen. ”Tai Owain, tai kuka muu hyvänsä.” Kiista oli vanha, ja annoin sen olla.

”Käske tyttöjen tuoda olutta, ja vähän syötävää. Mieluiten jotakin mikä ei ole pilaantunut.”

”Sinun pitäisi panna se tumma viitta päällesi. Minä haen.”

Benedetta oli kotoisin Italiasta. Orjat olivat siepanneet hänet kodistaan lapsena ja kaupanneet halki kristikunnan, kunnes hän päätyi Wessexiin. Olin vapauttanut hänet, ja nyt hän oli Bebbanburgin rouva, joskaan ei minun vaimoni. ”Isoäiti sanoi, ettei minun pidä ikinä mennä naimisiin”, hän oli kertonut minulle useammin kuin kerran ja teki aina ristinmerkin. ”Muuten minut kirotaan! Olen ollut jo tarpeeksi kirottu tässä elämässä. Nyt olen onnellinen. Miksi minä ottaisin riskin, että kirous toteutuu? Isoäiti ei ikinä erehtynyt.”

Jurona annoin kietoa kalliin mustan viitan harteilleni, kieläydyin panemasta päähäni isälleni kuulunutta kullattua pronssivannetta, ja jäin sitten odottamaan pappia Benedetta rinnallani.

Se olikin vanha ystävä, joka astui auringosta Bebbanburgin suuren salin pölyisiin varjoihin. Isä Oda, nyttemmin Rammesburin piispa, harppoi sisään pitkänä ja hienostuneena, lattiaa hipova musta viitta tummanpunaisella kankaalla päärmättynä. Saattajana hänellä oli kaksi länsisaksilaista soturia, jotka luovuttivat hövelisti miekkansa talouteni hoitajalle ennen kuin lähtivät Odan perään. ”Sinuahan voisi erehtyä luulemaan kuninkaaksi!” piispa sanoi tullessaan lähemmäs.

”Kuningas hän onkin”, Benedetta väitti.

”Sinua taas voisi erehtyä pitämään piispana.”

Oda hymyili. ”Piispahan minä olen, Uhtred-herra, Jumalan armosta.”

”Æthelstanin armosta”, minä sanoin ja nousin sitten seisomaan halatakseni häntä. ”Kuuluuko minun nyt onnitella?”

LOPULLINEN TAISTELU ODOTTA

VUOSIKAUSIEN KAMPPAILUN jälkeen Bebbanburgin soturikuningas Uhtred on palannut kotiin. Luotettujen soturiensa ympäröimänä ja rakastettunsa vierellään hän uskaltuu ajattelemaan, että rauhan aika voisi viimeinkin koittaa. Linnoituksen vankkojen muurien ulkopuolella kuitenkin kytee ruutitynnyri, joka uhkaa räjähtää hetkenä minä hyvänsä.

Englanti alkaa luisua kaaokseen. Viimeinen ylväänä seisova kuningaskunta Northumbria on pian vihollisten puristuksessa kaikilta suunnilta, sekä maalta että mereltä. Vain yksi mies uskaltaa seisoa vihollislaumojen edessä. Kohtalokkaiden lupausten ja verivelkojen painama Uhtred valmistautuu elämänsä tärkeimpään taistoon ja ratsastaa kohti kohtaloaan.

Bernard Cornwellin *Sotapäällikkö* on soturikuningas Uhtredista kertovan historiallisen kirjasarjan kolmastoista osa, joka kuljettaa lukijan keskelle Englannin synnyn kohtalokkaita ponnistuksia.

UHTREDIN TARINA MYÖS TV-SARJASSA

THE LAST KINGDOM

BAZAR

